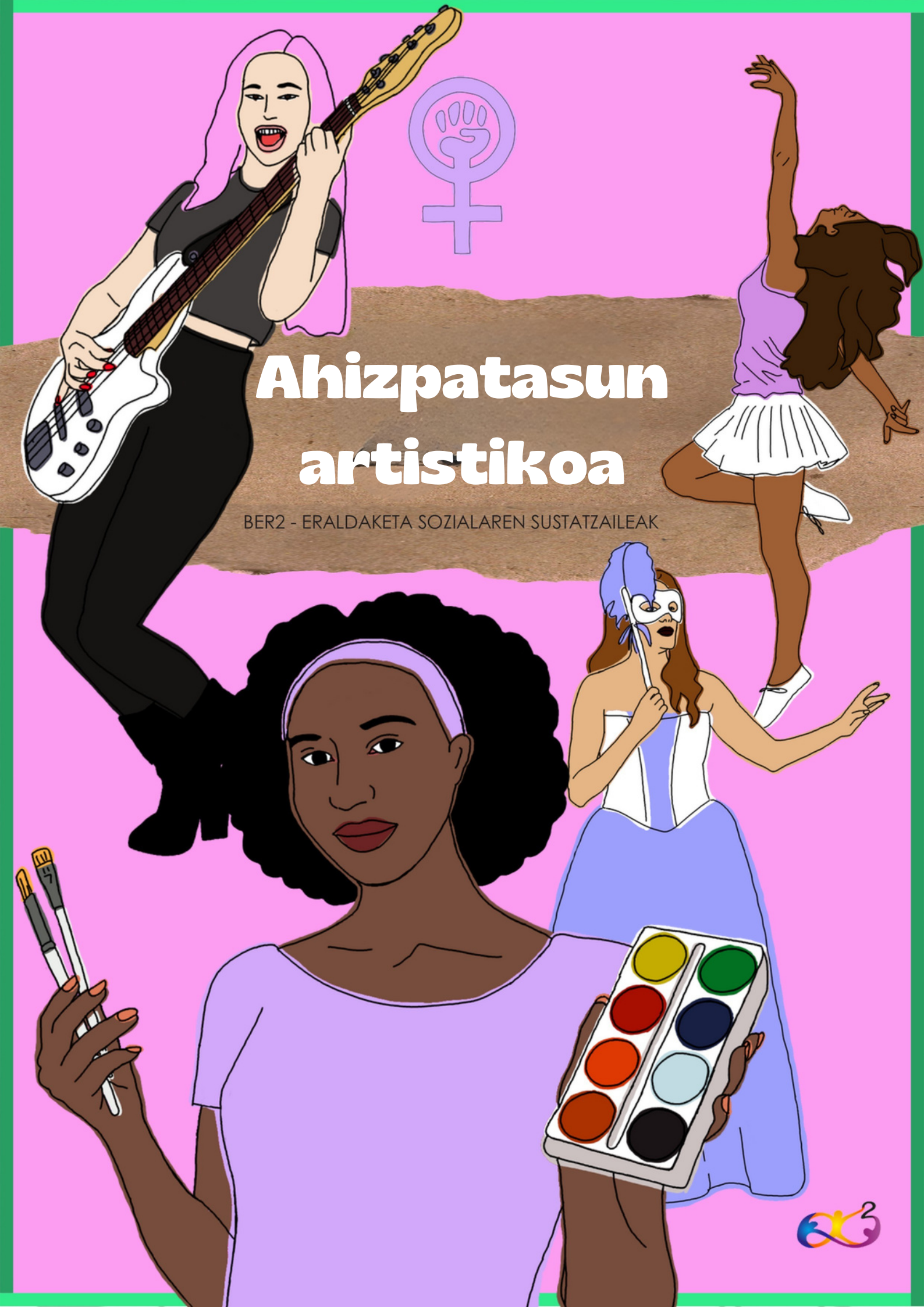

Ahizpatasun artistikoa

BER2 - ERALDAKETA SOZIALAREN SUSTATZAILEAK

0. PROIEKTUAREN HELBURUA

Historian zehar, artearen munduan ere, emakumeak beti izan dubigarren maila bat, nahiz eta bere garrantziak eta kalitateak bestekeu bat merezi duen. Emakumeen arte adierazpenek sare sendo batehundu diote feminismoari etekin handia emanez. Erredentzioarenbidean, emakumeen arteko anaitasuna ahalduntze indibidual etakolektiboa garatzeko tresna bihurtu da, azken finean, jabetzak etabizipenak trukutzen direnean, bizi garen mundu patriarkal eta hetero-normatiboari aurre egiteko sustraiak ureztatzen ari gara.

Artea ardatz nagusi duen ermandadea garatzea.

Sareko lana, banakako eta taldeko ahalduntzea garatzea.

Hizkuntza artistikoa, adierazpenerako giza tresna gisa – pertsonabakoitzaren sormen-gaitasuna sustatzea.

Subjektu indibidualetik hasita, sare emozional, kritiko eta eraldatzailebateraino. Gizarte-eraldaketa.

3. HELBURUAK

1. fasea

Egoera, emozio eta sentimendu berberak izan ditzaketen besteemakume batzuei laguntzeko aukeraz jabetzea.

2. fasea

Hausnarketa sustatu indibiduala honen bidez: garapen pertsonala eta sorkuntza artistikoa.

3. fasea

Ikasitakoa partekatzea adierazpenaren bidez modu artistikoan banakakoa taldearekin.

ESPEZIFIKOAK

Teknika artistiko eta tresna ezberdinak ezagutu eta haiekin esperimentatu / Banakako adierazpen emozionala garatu / Adierazpen artistikoaren bidez egoera zehatzetako emozioak identifikatu, kudeatu eta adierazi

- Teknika artistikoan sakontzea parte-hartzaile bakoitzak aukeratutakoa.
- Arte-adierazpena honela erabiltzea: autoezagutzarako tresna.
- Arte-adierazpena honela erabiltzea: irudikapen-tresna bizi izandako eguneroko egoerak edo Esperimentatu besterik ez dute egin. emakumea izatea.
- Honako sentimendu hau sortu eta sustatzea: pertsona talde bateko kide izatea,

- Talde-kohesioa eta laguntza-talde bateko kide izatearensentimendu indibiduala lantzea eta indartzea.
- Arte-adierazpenatalde-koheiorako tresna gisa erabiltzea.
- Arte-adierazpena taldeanerabiltzea gizartea aldatzeko tresna gisa.

4. HELBURUA

4.1. Hiru fase

Proiektu honekin aurkezten dugun proposamena modu zabalean aurkezten dugu, lehen aipatu bezala, bakoitzaren prozesuak eta erritmoak errespetatu nahi ditugulako. Ondorioz, hiru fase ezberdintutugu proiektuaren prozedurarako eta, horregatik, metodologia bat proposatzen da fase bakoitza behar bezala garatzeko.

1. FASEA: EZAGUTZA

Saio bakoitzerako hezitzaileak teknika bat proposatuko du. Zortziteknika ezberdin proposatzen direnez, saio bakoitzerako teknika bat planteatu eta proposatuko da. Teknika bakoitzari sentimendu baterantsiko diogu, eta taldean sortzen diren emozioak partekatzean, gaiaren norabidea adieraziko dugu. Hau da, sentimendu horrekin lotuko dituen errealitate batean bat etorri beharko dute ermandadetik, eta talde mailan eraman. Emakume taldeetan sor daitezkeen gaiak, besteak beste, hauek izanditzakete: etxera itzultzeko beldurrak, familian aukeradesberdintasunak, lan taldeak, kliseak, mikromatxismoa, rolestereoptipatuak, botere harremanak... Trebetasun artistikoaren bidez, enpatia, intuizioa, sormena eta taldearekiko "konexioa" bilatuko ditugu. Bideratzailearen rolari ekitean, jakin beharko dugunoz egingo dugun esku-hartzea, balio edo estilo artistikoren batinposatuz, eta une bakoitzean artearen erabilera eraldatzailea eta soziala nabarmenduz. Beraz, ezinbestekoa da hitzik gabeko komunikazioa eta erritmoa hautematea. Bestela esanda, kontua ez da soilik emakumeek esatendutenari arreta jartzea, baizik eta ikus-entzuleei, aurpegiaren adierazpenei, ahots-tonuari edo arnasketa-erritmoari arreta jartzea. Arte-teknika desberdinak adierazteko gaiak adosteko orduan, diagnostikoak edo emozioak elkartzeko dinamikak egingo ditugu, arte-teknikak taldean partekatu, adostu eta landu ahal izateko. Horrela, lehen fase tik hasiko gara ermandadea ereiten.

2. FASEA: LOTURA

Bigarren fase honetan parte-hartzaile bakoitzak gehien gustatutako teknika artistikoa erabaki eta aukeratu du eta gai bateninguruan sortutako sentimendu eta emozioak landu ditu.

Teknika artistikoaren erabaki eta gaitik abiatuta, sortu dugun obra pentsatzen, sentitzen... hasiko gara.

Diagnostikoaren eta diagnostikoaren bidez sakondu, zehaztu eta artelana diseinatu dugu.

Eraikuntza prozesua garapen sendo eta berdintasunean lantzeko, sorkuntza denbora neurtua izango da, denon artelanak fase berean amaitu ahal izateko.

Beraz, garrantzitsua da bigarren fase honetan hezitzaileak kontatzen du zenbat denbora erabiltzen den artelanak eraikitzeko, parte-hartzailea libre sentitzen da, baina taldearen garapen-erritmoan.

Alde horretatik, lankidetzaren garrantzia azpimarratu nahi genuke, bakoitzaren erritmoak kontuan hartzen ditu (batzuk besteak baino azkarrago amaitzen dira).

Data hau baino lehen azken lana taldean partekatzea, bakoitzaren diagnostikopertsonalarekin, digitalizatu egingo dugu.

Adibideak:

- Koreografia baten bideoa egin.
- Landutako abestiak biltzea.
- Aldizkari txiki bat sortu.
- Sortutako pintura bat digitalizatzea.

Azken lan hau emozio eta sentimendu horien adierazle ez ezik, eraldatzaile ere izango da. Hau da, taldean sorkuntza partekatzean eta taldearen bidez lankidetzan, entzute aktiboa eta talde-espazioatsegina sortzean, pertsona bakoitza taldeari entregatzea ahalbidetuko dugu emozioen, enpatia eta erakundeko kideizatearen sentimenduaren bidez. Talde barruan sortu diren loturetatik abiatuta, ahalduz trebetasunak garatu dira, bereziki: eduki berriak garatzea, emozioak trukitzea, diagnosi teknikak ezagutzea, etab. Aipatu bezala lehenago, gure helburu nagusia norbanakoaren ahalduz azustatzea da eta taldekoa.

3.a: ADIERAZPENA

Proiektuaren azken fase honetan, gizabanakotik taldera irekitzen garenean, ahalduz buruz ikasiko dugu, gure anaitasuna sakonduz, gure aldea ikusiz eta sentituz, taldea laguntza gisa biziz eta emakumeen elkartasunetik ekintza eraldatzaile bat abiaraziz. Puntu honetan, artelan bakoitzaren azalpenetik abiatuta, talde-errealitate horren diagnostikoa egingo dugu, ahalik eta zehatzena, egileak kasu guztietan talde gisa hartuta. Banakoaren errealitatea zein den eraikiko dute, partekatzen dutenetik abiatuta, eta, horrela, diagnostiko-talde bat sortuko dute. Taldeak egindako diagnostikotik hasi eta anaitasuneraino, taldearen hausnarketa islatuko duen artelan kolektibo bat sortuko da. Taldearen artelana gauzatzeko baldintzetan, markoetan eta ekintzetan pentsatuko dute, mezua zabaldu ahal izateko. Azkenik, gizarteari nola zabaldu eta nola aberastu landuko dute, hau da, zein neurritan adierazi eta antolatuko dituzten elkarrekin sortutako gogoetak, adostutako unean, aurrera egin ahal izan dezaten.

Une honetan, hezitzaile gisa, proiektuaren funtsa lortu dugu: ahizpa talde bat sortzea, eta, kasu honetan, sormen artistikoetan adierazitako emozioak, sentimenduak eta gogoetak aztertuz bideratu dugu. Azkenik, aipatu behar da prozesu artistiko orok bere prozesu eta jarraibide propioak dituela, eta, beraz, hezitzaileak proposatutako erritmoari eta jarraibideei jarraituko zaien arren (garapeneko adierazpen artistikoko teknikak ezagutzean), hezitzailearen lana edo funtzioa talde eta sorkuntza bakoitzari laguntzea eta garatzea izango da. Beraz, hezitzailea talde edo behar bakoitzera, sorkuntza bakoitzera eta adierazpen bakoitzera egokituko da, sentzibilitate artistikoaren funtsari eutsiz, hau da, parte-hartzaileak beren sorkuntzen eta adierazpenen jabe izatea eta horien eraldaketa sustatzea, horien adierazpen emozional kontzientetik abiatuta, bai maila indibidualean, bai talde gisa sortzen den anaitasunaren sinergitik.

4.2 Fase ezberdinetarako tresnak edota diagnosirako teknikak

Hau da, emozioak eta sentrazioak, eta landuko diren gaiak abenturak diren arren, askotan abentura zailak dira, eta, beraz, diagnostikoak positiboak izan behar dira, baliagarriak ausardiarako, zaintzarako eta ez epaituak edo zapalduak izateko. Horretarako, hainbat diagnostiko eredu daude, emozioak eta feminismoak bultzatutako balioetatik abiatuta egin daitezkeenak, eta, beraz, Ber2-ko kideok ikuspegi feministatik planteatzen dugu parte hartzea, hau da, generoak, seximoak, botere harremanek, eredu patriarkalak eta abarrek emakumeen eguneroko bizitzan eragiten dituzten ondorioak, emozioak edo bestelako erantzun kognitiboak aztertzea. Partaideek sortutako artelan batekin hasiko gara, diagnostikoa erro feministatik lantzeko, gizabanakoaren barne gatazkak eta botere harreman desberdinek sortutako esperientziak irudikatuko dituenak. Diagnostiko-trebetasunen arteko botere-harremanei buruzko hausnarketaren garrantzia azpimarratu nahi genuke. Bertan ikus dezakegu gizabanakoa zer gizarte-espaziotan kokatzen den; izan ere, normalean, emakumeek, generoaz gain, gizarte-klasea edo jatorria marjinetan kokatzera eramaten dute.

Hala ere, menderatze sistema desberdinak identifikatzeak, zalantzak trukatzek, ezagutzak, nahiak eta abar erresilientziaz, trebetasunez eta trebetasunez hitz egitera garamatza. Horrek esan nahi du, diagnostiko parte-hartzaile feministaren bidez, sisteman gizabanako gisa hartzea baino gehiago, eragile aktibo eta parte hartzaile gisa ikusten dugula geure burua, balioa eta erresilientzia emanez. Emakume bakoitzaren esperientziak balio eta indar handiagoa emango die bai gizabanakoari bai anaitasuneko taldeari, haien arteko indarra, enpatia eta laguntasuna sustatzen ditugun heinean parte hartzeak gora egiten baitu. Diagnostikoa garatzeko hainbat teknika landu daitezke, hala nola flujograma, sozioograma, arazo-zuhaitz bat edo ideia-jasa. Lehen aipatutako hiru faseetan, diagnostikoa jarraitua izango da, hau da, parte-hartze aktiboaren bidez, emakumeen artelanen sorkuntzek beren ahalduntzea eta anaitasunaren erresistentzia goraipatuko dituzte. Taldeak modu horizontalean eta askotarikoan partekatu ahal izango ditu haztapenak, sinergiak, eztabaidak, ezagutzak eta abar, enpatiatik eta truke emozionalaren babes lasaitasunetik abiatuta. Arestian aipatu bezala, menderatze-sistemen azterketak nahiak, ahalak eta ahalmenak adierazten ditu, hau da, askatasuna. Sistema horietan, beraz, eragile aktiboak izan gaitzke gure bizitza eta inguruneetan gizarte askeagoa, errespetuzkoagoa, emozionalagoa eta baketsuagoa sortzeko bidean. ...

Zer egiten dut nire munduan hobeto bizitzeko? Zein da mundu etiko horrek sentitzen duen sententzia eta zerk saihesten eta gaitzen nau gizarte hobea sortzeko?

Mundua ikuspegi feministatik eraikitzen duten botere-harremanak lantzeko prozedura sakonak, horizontalak eta berritzaileak proposatzen dira. Bizitza gure anaitasunaren erdigunean jartzeko beharra aldarrikatzen da, sorkuntzak eskaintzen dizkigun esperientziei banakako eta taldeko lanaren bidez aurre egitera animatuz. Elkarrekin gizarte berri bat irudikatuko dugu, eta, horrela, erakarri nahi gaituzten etorkizun beltzaren distopia eta alternatibarik ez dagoela dioten sinismenak aurrez aurre jarriko ditugu. Konturatu gara feministok eraldaketa mugitzeko gai garela, geu garela. Izan ere, Marina Garcések dioen bezala, "emantzipazioa bilatzen duten politikak beti izan dira irudimena ereiteko lekuak". Hala, ermandadea sistema nagusi, patriarkal, kapitalista, heterorregulatzaile eta misogino horren aurrean eraldatzeko eta aurrez aurre jartzeko subjektu politiko nagusi gisa agertu da. Azken batean, diagnostiko parte-hartzaile eta emozionalek bidea erraztuko dute emakumeek esku-hartze eraldatzailea susta dezaten, hau da, gure gorputzari eta nortasunari eragiten dieten politika hauskorrei aurre egiteko trebetasunak garatuz, elkartasuna, laguntza eta anaitasuna erreferente gisa hartuta.

TRESNA TEKNOLOGIKOA: BLOGA

Proiektuaren gako guztiak elkarrekin mantentzeko, tresna teknologikoak erabiliko ditugu, hala nola Bloga/Webgunea. Horren bidez, saioetan lantzen duguna digitalizatzearaz gain, informazioa eta talde sorkuntza modu antolatuan izateko aukera ematen digu. Saioen arteko kontakturik gabeko denboran, taldeko kideen anaitasuna lantzeko, foroak, ariketak eta online elkarrizketak garatuko ditugu. Orduan, hemen daude plataforma erraztuko diguten ekintzak:

- ✔ Anaitasuna hilabeteetan mantentzea.
- ✔ Jarduera artistikoak zabaltzea eta antolatzea.
- ✔ Hausnarketarako espazio berriak irekitzea.
- ✔ Ebaluazioaren jarraipen zehatzagoa izatea.

Tal y como se ha explicado en el apartado anterior, para llevar a cabo el proyecto se ha organizado una temporalización de seis meses en tres fases diferentes. Lo ideal sería una duración de hasta 6 meses con 24 sesiones de hora y media: 36 horas en total. Cada fase constará de cuatro sesiones, abarcando un fin de semana (sábado y domingo) cada mes. Cada día, tendrá una sesión de tres horas, por lo que haremos seis horas cada fin de semana.